

muligt ved Bestemmelser om Hegn og Fred for de opdyrkede Stykker i Hagerne at gjøre Noget for at ophjælpe Agerbruget, der nu synes ganske priisgivet til Fordeel for Faareavlen, og 4) om ikke den særegne Kettergangsmaade, der gjælder paa Færøerne ifølge Plakat af 23de Marts 1813, og hvortil der henvises i Loven om Grindefangsten paa Færøerne af 29de December 1857 § 6, fortrinnsviis maatte være anvendelig i mange af de Tilfælde, hvor Lovforslaget havde tænkt at sætte hele Udskiftningskommissionen i Bevægelse. Efter hvad der saaledes var passeret, fandt Justitsministeren sig foranlediget til at tage det forelagte Lovudkast tilbage.

I Henhold til de fra Landstingsudvalget fremkomne Antydninger har Ministeriet senere ladet gjøre Forsøg paa at foretage en Udsondring i en Lov og en Anordning af det i Lagtingets Udkast foreliggende Stof. Ministeriet kom imidlertid ved disse Forsøg til den Overbeviisning, at der stillede sig saa store Vanskeligheder iveien for en heldig Gjennemførelse af en saadan Udsondring, at Opgaven næsten kunde betragtes som uløselig. Det har nemlig ved nærmere Overveielse af det i 1861 af Lagtinget vedtagne Lovudkast viist sig, at samme udgjør et saa noie sammenhængende Hele, at der ikke vel lader sig udsondre eller adskille nogen Deel deraf, uden at der herved indvirkes forstyrrende paa det øvrige. Thi maa det end indrømmes, at en stor Deel af de enkelte Bestemmelser ere saadanne, at de i og for sig kunne egne sig til at gives ad Anordningsveien, saa ere de dog saa noie knyttede til dem, der maa siges at indeholde Lovgivningsstof, at disse som oftest referere sig til og forudsætte hine. Hertil kommer, at medens Tanken om en Udsondring i en Lov og en Anordning vistnok forudsætter, at Størstedelen af Stoffet kunde henvises til den sidste, turde en nærmere Betragtning af Udkastet føre til den Overbeviisning, at det kun

er Mindretallet af Udkastets Bestemmelser, der ikke i alt Fald tildeels indeholde Lovgivningsstof, hvorhos det endelig neppe bør lades ude af Betragtning, at der ved en Udsondring som den omhandlede vilde fremkomme to temmelig vidtløftige Lovbud om den samme Gjenstand, og at dette aabenbart ikke vilde være hensigtsmæssigt eller bekvemt for dem, som skulde efterleve og anvende samme.

Af de her fremhævede Hensyn ansaar Ministeriet det for rettest i det Væsentlige at vende tilbage til Lovudkastet i den Skikkelse, i hvilken det var vedtaget af Lagtinget 1861, dog saaledes, at Redaktionen i det Hele undergik et Gjennemsyn, og at der, hvad Realiteten angaaer, navnlig toges Hensyn til den af Landstingsudvalget yttrede Tvivl om Hensigtsmæssigheden af den i det Rigsdagen forelagte Lovudkasts § 2 indeholdte Bestemmelse samt til den fjerde af de af Udvalgets Ordførere gjorte, ovenfor ommeldte Henstillinger. Udkastet blev derefter med fornødent Hensyn til de her antydede Ændringer omarbejdet og forelagt Lagtinget i sammes sidstafholdte Sæssion, idet der derhos blev givet Thinget Leilighed til at tage de øvrige af Landstingsudvalgets Ordførere gjorte Henstillinger under Overveielse. Efterat Thinget derpaa havde havt Sagen til Behandling paa lovbefalet Maade, indstillede det eenstemmig, at Udkastet maatte ophøies til Lov i det Væsentlige saaledes, som det var forelagt, naar kun undtages et enkelt Punkt, som nærmere vil blive omhandlet nedenfor. Da den lokale Repræsentation saaledes endnu engang og efter at være gjort bekjendt med Alt, hvad der i Mellemtiden var foregaaet med Hensyn til Sagen, havde udtalt sig for, at Udkastet i sin Heelhed maatte emanere som Lov, kunde Ministeriet for sit Bedkommende ikke Andet end see sine Betænkeligheder ved en Udsondring af Stoffet i en Lov og en Anordning bestyrkede og har derfor maattet ansee det for rettest ved